

19. maj. 1842

FAKTA

Dato:
19. maj. 1842

Sidetæl:
Dagbog A, side 26

Dagbogens placering:
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit
Liv, København 1967, s. 71; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye – Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 76

TRANSSKRIFTION

19 May.

Naar jeg i bedre Øieblikke seer tilbage paa Fristelsens Timer og seer, hvor dunkle, halv ubevidste de staae for mig, da synes jeg at ane, hvad de strængt Orthodoxe forstaae ved deres Tro paa en personlig Djævel, som frister Menneskene. Men hvad enten det er hans Indvirkning eller egen syndig Drift, finder jeg det lige strafværdigt at give efter derfor. Haard er denne Kamp, kun eet Sted er Kraft at finde. –

No. hem som jeg ikke har truffet hos nogen anden Post. I hege, stede, Diablikke
faar hans Ord og Meddelelse i hans Ansigt noget præfekt, naar han
spæer om den kommende Tid, men ogsaa den somindne glemmer han
ikke, Mænd og Hæd sæltes saa yndigt sammen hos ham. — Jeg
var ogsaa idag for første Gang i den Billedgalleri, og betragtede
ret de gamle hollandske Landkaler. Hvide jeg faar noget af den Fin-
helbred, Sparfækked, hvormed de anvende de enkelte Planter, Straae og
andre Pjant, hvorved de aldrig tabe det Hæle af Sjæle og faar dog
tilsvarende mere af Gode end den der vil give Alt, gjore hvor
Blet interessant. Nu længe jeg ret ofte at faar mit store Skjæbne
Lærredet, jeg har saa meget i Bløddet, som jeg hem der kan see virkelig
gjort; men at det er det dog saa snart tid, og kun lidt ligner B. Bledet,
som om det stæer for min Tanke. — Jeg har i disse Dage Lost Lita-
kas speares Kong Lear. Jeg forbauses over den Natur der er den, det
kæmpe til Mennekes Hæder, og til Blis og Hæder hende mere
gjore sig. — Jeg skal i Aften i Selskab hos Gæstene Lovens Frihed.
Indbydelsen haar den Mærket smukt paa en Læg Papir, og paa den samme
faalt jeg disse Ord med Blyant: De, som kænner minke Dette, stæer
Menen best paa Bløddens store Bred. — Jeg traek
at gjengænde den samme Plæud, som skriver de samme Begreber paa Thee,
Litter, Toner, Bred, Blanke svæerte o. s. v. Minde, Tjente sigene. Var det tilfældigt
eller har hem vilde give mig et Vink om det præctige der, der over sig; hende,
jeg ved ja, meget vel, at hem læser den ene Roman efter den anden. Hvide sig!
Den Hæder, er ikke god her paa Hospitalen, hvor alle Hæder, Valantone,
o. s. v. spæer med dig, der spæer meget best. Men du har ingen Grund
til Klage over mig, jeg har aldrig kænnet begreber mig, endog hem til minde
Mentyding paa Sjæle: ligesaa meget af Angst som af Pjant for Læse, og mere man-
sked. Der Hæder: Hæder er over at kænne igjennem for mange Mennekes, uden
som Mig med svæde Vinge. Lige beder end beder er jeg, men ingen Hæder
kænneres No. her jeg ender paa min Samvittighed, og jeg er den betyngt.

19 May.

Nær jeg i hede Diablikke som tilbage paa Frihedens Tænder og ser,
hvor dænkke hald hende: det de stæer for mig, der synes jeg at ane, hende
de strengt Orthodoxe frestaar ved deres Tro paa en personlig personlig
Sjæle, som første Mennekes. Men hvad enten det er hende Indvirkning
eller egen syndig Sjæle, finder jeg det lige strafværdigt at give efter
derfor. Plæud er denne Kamp, hem et Hæder er Kraft at finde. —